

Bemærkninger. I Begyndelsen af § 1 staar der: „Saafremt en Kommune snarest muligt efter denne Lovs Ikrafttræden og senest inden en af Indenrigsministeren fastsat Frist, der kun undtagelsesvis kan udstrækkes udover den 1. November 1919.“ Denne Bestemmelse om, at Fristen kun undtagelsesvis kan udstrækkes udover den 1. November 1919, er ikke Boligkommissionens Forslag. Dens Forslag lød paa, at Loven skulde forlænges, saaledes at den gjaldt 1 Aar, og man tænkte sig den Gang den Mulighed, at den vilde komme til at begynde, naar den anden Lov hørte op, nemlig 1. Maj 1919. Vi fandt i Boligkommissionen — og jeg deler fuldt ud denne Anskuelse —, at en saa kort Frist som den, der her er Tale om, vilde være i allerhøjeste Grad uheldig. Som Sagen nu foreligger, er der jo hengaaet ca. 3 Maaneder, siden Forslaget fra Boligkommissionen fremkom, og dette lød paa en Forlængelse paa 1 Aar. Det siges, at der er Bygeforeninger, der har ventet paa Svar paa deres Andragender i indtil 4 Maaneder. Lovforslaget gaar ud paa, at Loven skal gælde indtil 1. November 1919. Tænker man sig nu, at Afgørelsen af Andragenderne atter vil være 4 Maaneder, vil det altsaa betyde, at der lige vil kunne komme Svar paa de Andragender, der indkommer, samtidig med at Loven ophører. Denne Bestemmelse antager jeg derfor, at alle er enige om at anse for ganske umulig. — Jeg vil ogsaa gerne benytte Lejligheden her til at rette en Forespørgsel til den højtærede Minister. Er det nu ogsaa nødvendigt at have alle disse Instanser? Boligkommissionen er nedsat efter Loven, ja, Formanden har endogsaa kongelig Ud nævnelse. Man skulde synes, at det vilde være overflødig, at Forslag om Boligbyggeri fra Boligkommissionen blev sendt til det af Indenrigsministeren nedsatte Arbejdsudvalg, medmindre dette skal betragtes som en Overboligkommission. Sagerne forsinkes meget ved at blive sendt fra den ene Institution til den anden; der forhandles, og der stilles Ændringer, og imidlertid vokser Boligmangelen.

Om § 3 vil jeg kun nævne, at den er ændret en Del fra Forslaget, som det forelaa fra Boligkommissionen. Der er navnlig f. Eks. en Bestemmelse i tredje Linie, hvor der staar: „for privates Vedkommende højst 2 Lejligheder“. Jeg forstaar egentlig ikke rigtig, hvorfor denne Undtagelsesbestemmelse er sat ind for de privates Vedkommende. Det er, synes jeg, en Indskrænkning, der ikke burde finde

Sted. — Jeg har den Opfattelse, at det andet Stykke i § 3 har en mindre heldig Affattelse, og jeg vilde i hvert Fald gerne for mit Vedkommende have, at en Del af Bestemmelserne der blev ændret, og helst saa jeg, at det andet Stykke blev erstattet af noget, der mere faldt sammen med det, man vedtog og tilstillede Indenrigsministeriet fra Boligkommissionen. Navnlig mener jeg, at det er en uheldig Bestemmelse, at de private skal vente 7 Aar efter de 8 Aar, det vil altsaa sige 15 Aar, inden de kan faa fri Raadighed over deres Ejendom, og inden de kan staa med rent Salg uden Tilbagebetaling.

Jeg synes ogsaa, at der savnes en Bestemmelse i denne Lov. Det er mig bekendt, at der navnlig her i København stiftes Aktieselskaber eller Andelsselskaber, om hvilke det siges — jeg har ingen Beviser derfor, men Folk, som har særligt Kendskab dertil, siger det —, at naar man har lavet saadanne Aktieselskaber og Andelsselskaber og har faaet bygget, saa sælger man ikke Huset, men det Aktieselskab, der har startet det og har faaet Laanet, sælger deres Andele eller Aktier. Jeg mener derfor, at det er nødvendigt at faa en Bestemmelse ind i Loven, hvorved en saadan Omgaaen, kan man gerne sige, af Loven kunde undgaas. Det antager jeg egentlig heller ikke, at der kan være delte Meninger om.

Jeg gaar ud fra, at baade den højtærede Minister og det høje Ting vil kunne forstaa, at efter de Udtalelser, jeg har fremsat her, mener jeg, det vil være nødvendigt, at Sagen faar en Udvalgsbehandling. Men jeg vil gerne tilføje for mit personlige Vedkommende og ogsaa paa mit Partis Vegne, at den Udvalgsbehandling vil vi gerne have skulde være meget kort. Vi vil i hvert Tilfælde under ingen Omstændigheder gaa med til, at en Lov, som jeg anser for overordentlig vigtig, skulde forsinkes mere end højst nødvendigt ved et Udvalgsarbejde her; men de Spørgsmaal, jeg har omtalt her, mener jeg i hvert Tilfælde er af en saadan Beskaffenhed, at de vanskeligt vilde kunne afgøres ved, at der blev stillet Ændringsforslag imellem første og anden Behandling uden Udvalg, medens det er vor Opfattelse, at en Forhandling mellem den højtærede Minister og et saadant Udvalg, der forhaabentlig kan ske meget hurtigt, vilde kunne føre til en Forstaaelse. Vi maa hurtigt faa vedtaget en saadan Lov, saa man kan sige, at vi ikke alene faar disse Lovforslag forelagt, og at